

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Ревякині 29-41.
Дружарині 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Pr. 234/29. Sąd okręgowy karny w Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem na wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: 1) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dz. Pr. 13 dokonane dnia 3 sierpnia 1929 przez Starostę Grodzkiego we Lwowie załączone do niniejszego „Dillo” Nr. 148, z dnia 6 lipca 1929 i treść czasopiśmie „Dillo” z tem czasopiśmie artykułu powodu, że organizacyjny ruch” zawiera w sobie pod tyt. „Z organizacji ruchu” art. 1. rozporządzenia Prezydenta znanego występują z dnia 10/5/1927. poz. 399 Dz. Urz. P. Nr. 43 Rzeczypospolitej z art. 77. cytowanego rozporządzenia wydać po myśli przepisu z art. 77. cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma z dnia 10 maja 1929. Zarazem wydać się odpowiedzialnym drukowemu tegoż czasopiśmie nakaz, by orzeczeniem temu redaktorowi tegoż czasopiśmie nakaz, by orzeczeniem niniejszym umieszczać bezpłaśnie w najbliższym numerze 1 te niniejszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 90 tegoż rozporządzenia.

Lwów, dnia 16 lipca 1929. Przewodniczący Prezes Sądu J. Mawel w. Protokulant: J. Rebiński wr.

завжди чогось хотів, але чи не міг, чи щастя не послужило, щоб осмітити і розвинути бажане, не знаємо. Що є в нього деяка сміливість і ініціатива в шуканні своїх стежок, непротоптаних іншими, про не свідчили його колись й активний інтерес до українського питання.

IV.

Питанням цим він займався доволі живо в часі мирової конференції 1919 р. і ще потім яких-то 3 роки. Очевидно він вимірював, що це питання важке і має будучину та що виспеціалізувавшись в ньому, він зміг би мати в цьому свого рода монополію серед французьких політиків і на цьому вийти в гору. Отже стрічався він доволі часто з деякими українськими дипломатами тої доби — з Сидоренком і Шульгиним, і навіть з Галіном і Борщаківим. Якійсь час (після конференції) він навіть удержував тут щось в роді чверть-офіційного українського бюро, в якому крутились два українські «спеці». Але згодом він остигав до української справи — раз тому, що виявилось, що українська держава не грає жодної першорядної ролі в міжнародній політиці (а Буйнові спійняти грати свою ролі), а далі тому, що він оцінював увесь український нарід по тих мало цікавих зразках, які припадали поставити на його дорозі. А коли врешті він грубо пописав на двох українських інформаторів (одному буковинському, другому одеському), які надуживали його імені, він порвав з ними і раз на все повернувся плечима до цілої справи.

Він розпочав шукати іншої справи, щоб на ній вирости. Мир з Ангорю особливої ласки йому не приніс, і його ім'я поволі западалося у забуття, коли раптом справа ратифікації американських довгів видалась йому підмогою до головної політичної реклами.

Він її хопився і справді вдалося йому знов розголосити своє ім'я в теперішній французькій кризі.

Як воно сталося і що з цього вийшло, тай як на фоні цієї кризи виріс уже не тільки французький, а міжнародний скандал найчорнішої барви, — про це в слідуючому дописі. Бо — що би ці річі були зрозумілі, треба про них поговорити трохи довше. А вони заслуговують собі цього, бо в цих днях розкрився тут рубчик тої заклопотаності, поза якою розкривається і зв. публічна опінія Франції — опінія про всі справи, в цьому числі й про справу українську. — В. П.

Інтелігенція і нарід.

(Допис з Волині.)

Від Редкиї: Стаття п. О. Ковалевського містимо без змін з уваги на її мотиви та спеціфічні волинські відношення, бо — зрештою — уважаємо, що впадати в поважну дискусію з паном Пилипчуком та розглядати його ніякім «діяльністю» у площині проблем громадської праці, — завелика для нього честь. Для інформації галицьких читачів: Пилипчук, не маючи свого титулу козницького прем'єра УНР, (особливий це був кабінет!) ділитися ним з П. Певним, б. адміністратором російської газети «За Свободу», «почесну» роль лідера групи «Української Ниви» в Луцьку, яка передила в спадщину завдання рівняської праці, — Оскіана. Шкож таке «Українська Нива», наші галицькі читачі зрозуміють, коли коротко скажемо, що не лише «Рідний Край» Сидора Твердохліба, але й «Селянський Прапор» Стовпюка були евангеліями національної гордості й честі у порівнянні з тим, що випикує «Українська Нива». Маючи «ширші можливості», група «У. Н.» розвиває теж ширшу, ніж колишня грутка «Дарову», «діяльність», до якої голововно належить заснування установ, в імені котрих можна потім при різних святкових нагодах виступати з відповідними заявами. До таких установ належить теж «Рідна Хата», про яку згадується у вищевказаній статті.

I.

Коли порушуємо цю тему — стару, як світ — то робимо це тому, що П. порушив і положи в основу діяльності інтелігенції на Волині п. П. Пилипчук, голова «Рідної Хати» в Луцьку, який підчас урочистого відкриття цього «клубу» заявив слідуюче:

«Хотів би я підкреслити одну рису, котра глибоко вілася в душу нашої української інтелігенції й котру запозичено від наших східних сусідів. Маю на думці так зване «народнічство» з його «ходженням в народ», що настільки глибоко вілося в психіку нашої інтелігенції й так сильно, що й досі більшість живе старими трафаретами служби для народу. Валігнутися по селянському, жити по селянському, опуститися до рівня життя селянського — ото є засадничі ідеологічні риси

цього «народнічства». Усім вам, панове, відомо, які страшні наслідки цього «народнічства», що довелося їх тепер покутувати українському народові. А інтелігенція завдяки такому поступуванню, затирається в щоденному житті, відокремлюється, закладає у сферу не то що малих справ, але навіть загато малих. Отож, з традицій такого «народнічства» рвемо! Бо вважаємо, що на нарід-маса творить пінності, веде перед, а інтелігенція, що той нарід житиме, коли живе в безперерз його інтелігенція, коли вона тягне знову до свого рівня розвитку цей нарід, а не навпаки».

Ці слова були оплескані присутніми інтелігентами, бо ці слова мають ніби-то *видовищні* правди. Самобі правди не мають.

Бо коли я признаю, що «народнічство» чисто московського походження, то рівнож признаю, що й розумування про роль інтелігенції в житті народу, про «піднесення» народу до рівня інтелігенції, про її «спеціальну» місію те що — є *московського походження*.

Від часів середини XVIII. в., через цілі XIX. вік і аж до другої російської революції включно російські публіцисти, критики, письменники, все розважували цю тему. Новиков чи Михайловський, Карамзін чи Толстой, Писарев чи Іванов-Разумнік, Григорович чи Сологуб — з однаково в тім чи іншій модифікації, аналізували «душу російського інтелігента, обговорювали «творчу місію» останнього в завданні піднесення до себе народних мас, поглиблювалися в його зв'язки щодо російського «мужичка». Свідом і російською літературою пішла українська література, як і публіцистика.

1917 рік адав цю тему в архів, бо коли народні маси й не стали «творчим чинником», то у всякому разі, — *обліковим чинником*, старачи до інтелігенції доматання *реальної* праці на всі ділянках національного життя.

Тому ставлення такої архівної теми носить всі ознаки схоластики так питомої людям російської культури, людям Сходу, далеким від західного *реалізму*.

Та й правду кажучи, де це були українські інтелігенти, «одягались по селянському», «жили по селянському», «опускались до рівня життя селянина»? Чи багато знаємо таких випадків? Натомість, знаємо тисячі випадків, коли селяни одягались по інтелігентському, коли селяни вбирались в модні сукні й поносились локерками та шокковими плачішками, коли ці селяни обставляли свої хати добрими меблями й

I. СВЕНЦІЦЬКИЙ.

Книжка і життя.

Вплив культурної творчості на відродження і розвиток народів.

Венеція, в липні 1929.

Перший світовий конгрес книгозбірень і бібліографії дав Італії привід познайомити представників світа книжки із своїми безмірними книжковими скарбами і пам'ятками писаного слова. Скарби ці обхоплюють усі ділянки людського життя за довгий протгак яких 25-ти віків історичного життя самої Італії і яких давніших 25-ти віків культурного життя єгиптян, греків і етрусків. Розміщені вони у такому великому числі по збірках Ватикану, Літерану, Капітолію, Академії, Університету, королівських палац і приватних збірках самого Риму, що їх одних зовсім вистарчило би на накреслення чималої історії великої частки життя людства. Однак конгресістам довелося познайомитися ще з цілим рядом прекрасних збірок, з яких кожна побилає іншіші українські книгозбірні і книжкові вистави.

Книгозбірні Неаполі приміщені в королівській палаці, архівні збірки у двох старовинних монастирях. Старовинний монастир у Монте Касіно береже безліч дорожочинних рукописів класичного і первохристиянського світу в найкращих списках V—XIII. вв. Чудова своїми мистецькими скарбами Квітчаста-Фіренце показала книжні скарби у палаці Берберіні і монастир св. Лаврентія, а павсе рухлива Венеція показала націнішше із своїх збірок у виставці в салях книгозбірні св. Марка. І скрізь по тих виставках вибірається а багато вивішаними квітчастими рисунками і мініатурами, — списками творів класиків Риму цезарів, російськи іаострованими книгами перших двох християнства, списками творів Данте, Петрарки, Боккаччо, Маківіелі, Савонароли, творами з ділянки філософії, мистецтва, будівництва, математики, фізики, астрономії, медицини, інженерії, агрономії, господарства і т. д.

Про національний характер творів Данте вже згадува найкраще свідчить число їх списків у кожній поважнішій книгозбірні. І так одна Лан-

ренціана виставила 37 списків творів Данте з XIV—XV. в. у різних форматах, різних почерках, із усіх кінців Італії, різноманітно іакомінованих і інтерпретованих. А на всіх виставках книжок було їх біля 300. Тимто нічого дивного немає в тому, що заповіти Данте не тільки об'єднали усі говори Італії в одній літературній мові, але й натхнули усю країну переможним почуттям національно-політичної єдності. І коли давно Тит Лівій радив на згадку величі і могутності Риму як столиці світа, то Данте своїм гірким словом про роздроблення Італії був предтечею революціонера Гарібальді, що алутив її усю в одну цілість та поклав основи її сучасної могутності.

Найкраще виявляла багатство інтересів усіх книжників — творців і видавців книги Італії — кожна виставка італійських стародруків, хочби тільки найстаршої доби до 1535 р. У цих виданнях повторяться не тільки весь зміст колишніх рукописів дохристиянського Риму і церковно-богослужбових книг та богословських творів перших 10 віків християнства, але й усіх рукописів взагалі класичного світа та всієї науки, що в тому далекому часі розвивалася так могутно в Атонах, єгипетських Олександрії та в різних частинах Італії середніх віків. І природно, бо в найстарших університетах Італії завжди зустрічались і стрічались думки найкращих вчених Сходу і Заходу: бо в Римі лавні були знай всі думки європейського світа, що переслідували інквізицію ажраз могли під покровом опікунів науки і мистецтва та в шалхотному суперництві великих творчих умів.

Нехай одна подробиця і могутня пова за-свідчать отсю особливу живучість видавничого руху в Італії. Серед книжок раннього друку Італії авертають нашу увагу невеличкі видання, присвячені хрібному господарству жінок, *de la belle donne*. Отож переглядаємо ці видання по куховарству, огородинству та навіть вишивках. Останні дуже цікаві і для нас, що очевидно колись могли мати в руках ці сіткові рисунки хрещиків вишивок і була, та приновити їх згодом у себе. Вказують на це нечисленні останки наших хрещиків вишивок по грубому полотні XVIII. в. З другого боку уживання у наших кухні всь-

ких «тортів», «паст», «волосської» запустя, «дольських» оріхів та салатів з «оливню», є безперечним свідченням давнього впливу колишньої Італії на далекий закарпатський схід.

Величчя цілість дійсного і тривалого зв'язку книжкового доробку Італії з розвитком усіх ділянок її життя була зображена у Флоренції на окремій «виставці розвитку науки». Під кличем *per l'arte vita nostra* розгорнули міністерства Італії дійсно прекрасну картину залежності усього могутнього поступу життя країни від праці творчих умів Італії на протязі довгих століть. Найкраще виступило це на виставці міністерства освіти, що організувало чудовий показ розвитку італійської науки по осідках поодиноких університетів і по змістові переважного напрямку й наукової праці. Ріаки, дорожочинні видання і найрізніших галузей науки та безліч різних приладів і препаратів виявляли в часовому порядку поступений розвиток поодиноких наук і їх загальне. Імена великих фізиків, астрономів, електротехніків, лікарів, ботаніків і географів чергувалися; знаменували поодинокі ступні не тільки розвитку чистої науки, але й разом з нею і самого життя цієї багатой країни. В міру того, як поодинокі осередки життя Італії росли у своєму значінні, ставала сильнішою і політична сила одиноких, колись розділених частин великої нації. Наукова праця була засобом до задоволення усіх потреб життя, була шляхом до зміцнення і тільки міжплеменного і міждержавного зв'язку самої Італії і її островів, але й веда до чимраз то могутнішого міжнародного значіння італійської нації. Не даром осередком цієї виставки є чудове «comune di Vinci». Геній того великого творчої думки обняв був дійсно безкрай простори життя своєї нації, та через неї усього людства.

Так, наслідники великого Риму, того що з'явився був і нічно житиме в творчості людства, пристійно йшли шляхом точної науки і там робили задоволення головної потреби нації: Над 40 мільйонами завжди голодних шлуків підлягає праці мільон творчих мозків. Освята сучасної італії розвивала відмінну борню між поодинокими частинами людського організму, яку колись так включно накреслював був Като старший відомий політиком про залежність повноти шлуків від *придатності* рук і ніг та вселадної голови.

т. д. Це лише малі остільки масовий характер, що деякі досліджуваці нашого побуту пізнали крик щодо його замикачів, щодо непереможного процесу урбанізації українського села.

Про нього „народність“ — в такому разі — вона й із яким „народністю“ так остентативно рве голову „Рідної Хати“, промовляючи за українську інтелігенцію?

Рівнож є схолистичними розумування й про „хождєніє в народ“. Коли де-хто узяв собі проповідницьких або кооперативних працівників в разі „коробельників“, які йдуть на село з ідейним товаром, пропонуючи його селянинові за ціну швидкопробної демагогії — то він міцно помиляється.

Демагогія йде в парі з тим, що не має підстав для свого буття, граючи на тяжких інстинктах мас або навіть розпалюючи ці темні інстинкти. „Покутуємо“ ми страшний наслідок не „хождєніє в народ“, а власне розпаленої демагогії, так непереможної в революційні часи. Сучасне наше життя характеризує філія „Просвіти“, кооператив, гуртки „Сільського Господаря“, що постануть як наслідок праці українського інтелігента, але в той-же час, що мають спільного ці організації в „хождєніє в народ“ чи демагогію?

Саме ця праця хоронить українську справу від „страшних наслідків“, яких так лякається Пилипчук і напикає оточення себе від народу китаїським муром „дичости“ якраз промовує шпал для „страшних наслідків“.

Чужою нам є демагогія, але рівнож чужою є ця неоправдана „дичість“. Одне й друге ослаблює українську національну силу, як ослаблює її всяке неробство, як ослаблює її все, що виложиться згідно загально-національної лінії.

Досвід революції, без сумніву, є сумний, але дотривати його, як цього намагається демагогія, або втікати від нього, як це робить „дичість“ являється однаково фатальною річю. Обидва ці явища в нашому національному житті побудовані на негатиї, будівництво-ж вимагає, проте, творчого діла.

Добра чи ала українська революція, але вона була; добра чи ала українська пореволюційна праця, але вона була; добрий чи злий український народ, але він існує; добрі чи ала українські національні організації, але вони працювали й працюють.

Завдання інтелігенції полягає в тому, щоби, перебравши добрі сторони праці, усувати її зліх сторони. Це лежить в основі всякої творчості, а тим-більше — в основі української національної сили.

ІЛЬКО КАЛІЧАК.

4)

Дрогобицький бунт.

Прийчик до подій 14. квітня 1919 р.

(Щомісячно.)

Дотелерійні представники нашої влади в Дрогобичі шагнули в числї делегации, котрою проводив тодішній бурмістр, о. Рудницький. До цієї делегации був, здається, придїлений ажот от. Грабовенський. Вона мала поінформувати заможнічї війська, що в місті спокій і платити їм до відомо, на якому тлі зрозуміли саме отсі неспокій.

На поміч до Дрогобича прибув був тоді з фронту галицький курінь пор. Голинського й курінь У. С. С. Крім цього на двірці були дві панцерки. Звід Хирова приїхала поміч під командою пор. Бережницького, а звід Львова під командою пор. Шенди. Самбір був вислав свою військову поміч поїздом, а крім цього одну батарею сот. Носенківського, котра була пустилася пішки.

Оби куріні прийшли до міста Стрийською вулицею і пішли перед „Бовню Управу“ та енергічно вийшли за свою працю. Всі входи на ринок починали стїнками, а при виході до Стрийської вулиці, біля антики Тобіашка, виставлено заставу з одним скорострілом. Кожного, хто вийшов з ринку, перевіряли й питали за легітимністю, а хто був підозрілий, такого зараз арештовано й відставляно до домішки міліціонерів. Там урядова уже от. Грабовенський, що разом з деякими міліціонерами заводив новий порядок.

В заводженні порядку помігало Грабоуєнському заможнічї війська, що прибуло з фронту, бо воно було дуже строге й не дуже безпечно було попасти в його руки. Воно ачало широку арештувати винюників, але при тому поладали в його руки й невинні. Одних замикали в суді, інших у бригадах на Гірці. Арештували не лиш міліціонерів, але також і стрільців з цього гарнізону, а переважним тих, що грабували й причинялися до загального не порядку. Нагадї треба сказати, що фронтовики з військ не панькалися і деякого

Як бачимо, аргументи, якими виправдує п. пилипчук відірвання української інтелігенції на Волині від її національних осередків і згуртування в створеній ад-ток „Рідної Хати“, не є ані переконувачими, ані річевими. Визнаючи це, Пилипчук змушений був зробити відсеку над самою інтелігенцією. Ми повинні, каже він, „усвідомити її, обезпачити, щоб не сварилася вона, а у взаємній повазі згуртувалася бути дійсною інтелігенцією“.

Отож, Пилипчук цілу інтелігенцію на Волині вважає за „дійсну інтелігенцію“.

Чи варто пояснювати, що всім балацки про „дійсну“ й „нейсну“ інтелігенцію, є такою-ж схолистичною, як і балацки про інтелігенцію в парі!

Але, коли приплати на момент пресумцію „нейсної інтелігенції“, треба відразу признати, що методи, якими наміряються її пожити перетворити її на „дійсну інтелігенцію“ заведуть цілковито, бо практичні завдання перед нею на терені „Рідної Хати“ поставлені такі: „мати бібліотеку, українську трупу, влаштовувати реферати для доросанх, мати власну їдальню, а для розваг — шахи, доміно і білярз“.

Мертвим духом піє від такої програми, складається вона на „малоросійщину“ й понижує вона наше національне „я“.

Отож, як „ідеологічні“ міркування, розгорнені у вступній промові голови „Рідної Хати“, так і практичні цілі, закреслені перед останньою, — побудовані на брудних підставах, протирічях і незнанні волинської дійсності.

Життя на Волині — тим часом — оставило далеко позаду ці „нові“ завдання, бо закреслило глибшу й ширшу програму, до обговорення якої оце й переходимо.

Олександр Ковалевський.

Зєдинені Держави Європи.

Бріан раптом відкриває Паневропу.

Ідеалістично настроєний, але з малим політичним досвідом, а ще з меншим знанням відносин у різних європейських державах австрійський граф Ковденгове Калєгрі вже п'ять літ веде пропаганду на користь утворення Зєдинених Держав Європи. Тепер раптом французький міністр закордонних справ Бріан, який знає без сумніву реальні відносини в Європі краще від графа Калєгрі, теж виступив з сензацийним планом скликання всєєвропейської конференції держав для обговорення плану утворення спочатку економічного, а а потім й політичного союзу європейських держав.

Що спонукало старого цїлика до такого сензацийного кроку? Пригадаємо, що це не перший його сензацийний виступ у світовій політиці. Року 1927 конкурентний зброєння між Англією, Францією та Америкою дійшло до тої міри, що Франція не могла вже більше витримати. Тоді Бріан таксамо раптовно, як тепер поручив французькому послові в Вашингтоні на початку 1929 р. передати свій славетний маніфест у справі світового мира, на який Америка відповіла досить іронічною ноткою. Однак тоді було нагадї відмовитися від обговорення справи світового мира. Так розпочалися переговори, яких вислідом був пакт Калмього.

Тепер на першому плані в політиці Франції стоять не зброєння, а фінансові справи. Це певно не випадок, що саме перед початком парламентарних дебат у справі репарацій та воєнних довгів Бріан виступає з ідеєю Паневропи. 7. серпня Франція мусить платити 400 міль. доларів Зєдиненим Державам, які відкинули їх просьбу відложити термін сплати до 1. грудня. У зв'язку з цим стає для Франції актуальною сплата великої рати її довгу до Англії. Крім того Америка саме тепер перевела велике підвищення митних тарифів, що дуже але відібється на французькому вивозі до Зєдинених Держав. А підчас репараційних переговорів Америка змусила Францію дуже зменшити свої претензії до Німеччини. Ось причини, які змусили Бріана раптом відкрити Паневропу.

Не підлягає жадному сумнівові, що Європа по війні опинилася в цілковитій залежності від Зєдинених Держав. Однак характер цієї залежності не у всіх державах Європи однаковий. Франція мусить платити воєнні довги Америці. А Німеччина в останніх роках могла зверхати й розвинути свою індустрію лише завдяки американським позичкам. Таким чином Німеччина зовсім не заінтересована в боротьбі з Америкою, як заінтересована Франція.

Це однак не значить, що виступ Бріана треба трактувати легковажно. Він може повести до актуалізації, проти його волі, різних пакутич бойкоту повноцінної Європи. Не підлягає сумнівові, що зближення між європейськими державами може наступити лише тоді, коли будуть розв'язані такі три проблеми: проблема національна, проблема роззброєння і нарешті проблема національних жінощостей. Треба однак сумніватися, щоби тепер ці проблеми справи могли бути розв'язані. Тому ініціативу Бріана треба брати лише як розумнавий крок Франції в її безвигладній боротьбі з Америкою.

нашій загальній справі. Між винюниками не було такої людини. Зрештов, до справи бунту була замішані і свідомі націоналісти, ті самі, що в часах листопадового перевороту багато причинилися своєю працею до будови нового державного устрою.

При кінці скажу ще, що на фронті отсі трагічні події не мали надто великого впливу, бо боєва лінія так близько противника була добре зорганізована, жила своїм окремим життям і не припускала думки в інший бік, як тільки в сторону ворога.

Прийчик дрогобицького бунту треба шукати посередньо в тому, що українська запліла було недостатньо організована, в нїм була періодична паршіва господаря і нездорові відносини, коли тимчасом фронт не давався ворожій перекої. Однак при відвороті показалося, що в заплілі не було так але, не були самі недатки й не стояли порожні склади. На жаль, запліла не вміла цього великого майна навіть вивести і в часі відвороту лишило його на поталу огнєві і противникові.

Що зробили наші хоробрі боєвики за всім місяцями тяжкої фронтової служби, про це свідчать їх героїські вчинки. Праці запліла в до нинішнього дня мало знає. Очевидно-цею заміткою не хочу сказати, що заплілі зовсім не працювали. Ні, і там були люди повні посвяти. Найм було в заплілі більше таких старшин, яким був у Дрогобичі командант двірця, хор. Філько Смолянський, то певно більша часть нашого військового майна булаб уратована. Він при відвороті, хот війська противника острілявали вже з гарматами і пралітними, не уступив і до останнього моменту вислав до Стрия транспорт за транспортом, не зважаючи на те, що українська боєва лінія була вже пересунулася на українській бік річки Тисмениці. Цей старшина вдержав на своєму місці до кінця й не страши голодів в цій суматосі. Лиш таким людям повинні ми бути повірні господарям і організаторам запліла, а певно, що не було дїшло до подібних випадків, як мали місце в Дрогобичі в страшний тиждень.

Бріан. 17. VI. 1929.

Нові дані про економічну кризу в Польщі.

— Дві американські фабрики годинників про-
везуть до СРСР. Бєларіські часодиски п'являють

ють, що уряд СРСР закупив у Злуч. Державах на умовах 3-літнього кредиту дві фабрики стінних і кухонькових годинників. Фабрики ці демонтують і в цілощі перевезуть у Москву.

— Д-р Скегар проти винищувальних комарів. Минулого літа манітобські комари завдали добре знаття українцям д-ру Скегарові з Шікаго. Того літа їм забути ніяк не хотів. Пізніше, як пішла чутка, що місто Вінніпег збирає гроші на війну з комарами, в Шікаго хемік винайшли новий спосіб нищення комарів. Д-р Скегар використав отсю нагоду і вислав мейсорові міста Вінніпегу друковане повідомлення (д-ра Еванса), в який спосіб найлегше знищити комарів. Мейсору Вінніпегу передали цей лист д-ру Спічлі (переслідиць «Винищувальної Анти-Москіто Кампанії»). Д-р Спічлі написав лист до д-ра Скегара, дякуючи йому від мейсора міста і від себе за літературу та запевнивши, що цього літа вже буде безпечно приїждати на вакації до Вінніпегу, бо комарів «майже» не буде. Д-р Скегар хоче перевірити це та прибути до Вінніпегу на один місяць.

— На високій технічній школі в Празі, акад. інженерного будівництва — одержали диплом інженерів п. Квас Осип і Лунь Іван з Львова та Познякевич Андрій з Ковеля.

100 1—1

Нимать нимать (попелінь)! До найбільш небезпечних ворогів людинки дерева належить попелінь, яка перетворює в пуху роші виступає на всіх майже охочих дерев, заповнюючи значні шкоди. Найрадикальші методи боротьби з попелінню — це знищення її личинок на молодих деревах, які тому добре не розвиваються і остаточно гинуть. Виробники на боротьбу з цими шкодинками поручають різні середства, які однак не приносять відповідного успіху. З усіх середств, що найуспішніше нимать попелінь — хімічне середство ті, що показались знаменитим у поборюванні цього нещастя. До тих як чинили досвід належать: „Aphidon“, „Ustin“ і „Venetian“.

„Aphidon“ — це пил, бронзової краски, що легко розпускається у воді. Відповідно відсотковим розчином цього пилу спорошується при помочі розпилювача — після зараження попелінню, при чому належить зазначити, що „Aphidon“ є дешевим середством та при поборюванні зовнішньої попелінь в більшій розмір відносно не вимагає рош.

У випадку меншої попелінь не задовольняє також „Ustin“. Погляд на цей середок є дуже добрий. При помочі „Ustin“ добувається незначних прямо успіхів при поборюванні тих шкодинків.

Саме і певно дієвими середством, що нимать досконалий попелінь є „Venetian“.

Ці всі середства є набути у фірмі Осип Каррах, Львів, Косишська 18.

Повінь у Сх. Галичині.

У станиславівським воевідстві.

Шкоди, заподіяні повіню, тоді покищо устояти. Тисячі моргів поля залиті, плоди в значній мірі знищені. Богато хат під водою. Людей евакуували. Богато дерева, що було на травах, забрала вода. В **Богородчанським** повіті виступила з берегів солотинська Бистриця, залила городи в долині, м. і. в Лихвичіх і Богородчанах Старих. Міст на дорозі з Яблони до Порогів повітряний, міст на Богородчан до Порогів ушкоджений, міст на дорозі з Яховець до Порогів підмунений. Дороги і т.з. комунікація пошкоджені в багатьох селах. У **болісським** повіті виступила з берегів Свіча, в **Великій** залила поля, пасовища та 1 хат. Міст біля **Великої** до Максимівки повітряний. Ріка **Сукіль** залила та в **Пісках** ушкодила дорогу на 2 км. З **Болехова** колово комунікація перервана. Залила ріка **Лужанка** в с. **Витичі**. Залила більше ніж 50 хат. У цьому селі 5 домів і 16 будинків у **Скалиці**. Великі шкоди заподіяла р. **Перетца**. Міст на дорозі зі **Спаса** до **Струли** повітряний. Комунікація між **Долиною** і **Болеховом** наслідком зривання мосту на **Свічі** перервана. В **городенським** повіті в с. **Незвиска** Дністер виступив із берегів на 3.20 понад норм. висоту. Богато хат залитих і поля. Води в **Дністрі** прибуває. В **коломиєським** повіті **Прут** вилив на просторі від **Ворохти** до **Яремча**, у **Воскресінцях** залила 50 хат, у **Переріві** 12, в **Матвійцях** 2, в **Залучу** цілу частку села на правім березі, в **Осолодичах** 3, **Семківцях** 1, **Спасі** 5, в **Гор. Спасі** повітряний міст. Частку **Татарова** залила. В **Кияшворі** **Прут** вилив у ніч з 11. на 12. липня, так що люди не мали часу рятувати майна. Вода обрушила **парту** **Вихайлів** і 45 хат. Вода ситала 4 м. понад норм. вис. і все її прибувало. Дор. комунікація перервана, телефонічна також, міст на дорозі з **Коломиї** до **Печеніжин** повітряний зовсім, тому ж комунікація із **Слободою** **Рунг** перервана. **Вербіж** **Нижній** під водою. В місці, де **Лужка** впадає до **Прута**, залитих 200 хат, у самім **Коломиї** доми над **Прутом** залиті. В **східських** пов. вилив **Опір** і поірвав кілька мостів. У **Соколіні** **Стрий** залила 5 хат. У **Брошіві** р. **Черва** залила 40 хат і 700 моргів поля. В **косівським** повіті виступили з берегів **Вілий** і **Чорний** **Черемон** та **Рибниця**, в якій вода піднялася на 4 м. Міст на дорозі до **Кут** **Вілової**, на дорозі з **Косова** до **Москалівки**

повітряні 4 мості. В **Мескаліні** 40 хат під водою, в **Косові** **Старім** багато ласовири і огородин залитих. В околиці ушкоджених три мави. Телеграф і телефон ушкоджені, тож поштом відвізання під єнті. Вода забрала одну хату, в якій згинув один чоловік. Зі скарзів вода забрала деревного матеріалу на кілька міль. вод. У **Кутах** **Черемон** залила 30 хат і багато поля і огородин. У **Старих** **Кутах** ушкоджена дорога на 1 км. Міст в **Розині** до **Снятина** повітряний. **Рибниця** залила та замулила 48 хат у **Розині**, **Кобалах** і **Рибні**, у **Ясенові** залила 3 хати. В **Пісках** 15 хат під водою. В околиці **Микотинці** ушкоджених 7 мостів. У **Ясенові** залили три хати. Поля залиті в **Варкові**, **Трипні** та **Трошівці**. В **східських** повіті **Прут** піднявся на 5.30 м., чого люди не пам'ятають там від 40 літ. Великі шкоди в с. **Орелі**, **Завалі** і **Тулукові**. Передмістя **Снятина** евакуоване. В **Тулукові** 4 хати під водою. В повіті залиті поля, вода забрала сінно. В **станиславівським** повіті великі шкоди на просторі **Лужка-Воднарі**. Дорога з **Калуша** до **Станиславова** перервана. В **Комарові** та **Завалі** кілька хат під водою, також багато поля. В **Борисові** 7 хат під водою, в **Дубівцях** і **Галичі** **Дністер** виступив із берегів. Передмістя **Галича** **Вербі** та **Ватків** залиті зовсім. Населення евакуували в **Тулукові** 4 хати під водою. В **товмацьким** повіті в **Жаневі** **Дністер** піднявся на 3.95 м. Вода залила 500 моргів поля та село **Долге**. Людей евакуували. Води прибуває 10 см. на год. У **Тисменині** виступила р. **Ворона** та залила дорогу з **Пісничок** до **Хомикова**. Кілька хат залитих. У **жидівським** повіті заподіяла великі шкоди **Свіча**. Комунікація **Журавно-Калуш** утруднена. **Дністер** у тій околиці піднявся високо понад норм. висоту. Ріка **Стрий** піднялася на 3 км. Комунікація **Стрий-Жидачів** перервана. Поля залиті, вода забрала сінно.

У львівським воевідстві

вилити ріка **Тисмениця** в **Дрогобичі** і **Бориславі**. В **Рихтичах** залиті дві хати і левали. В **Дрогобичі** ушкоджені 3 доми. Міст на дорозі до **Самбора** ушкоджений, комунікація перервана. **Левади** залиті в **Добрилянах**, **Липиці** та **Михалівцях**. У **Переміші** вода піднялася більше ніж на 4 м.; передмістя **Вильча** загрожено. По обох боках **Сяну** залиті поля на кількасот м. широко. В **Самбірчині** в околицях **Калинова** залитих кількасот моргів поля. Вилили ріки **Дністер**, **Стриж**, **Вистриця** та **Черхавка**. В **Радичах** вода залила 10 хат та поля яких 500 моргів.

Китайсько-більшовицький конфлікт.

Китайці заняли сх.-кит. залізницю.

З **Харбіна** прийшли вісті, що китайська влада заняла телеграфічні уряди на цій сх.-китайській залізниці, позначивши та позначували більшовицький торг. представництва і організації білий. департаментів держ. торговлі, волоконного синдикату і торг. флоту. Арештували около 40 більшовицьких залізничників. Нач. управління залізниць **Лі-Чун-Гуан** зажадав від **Бмханова**, директора сх.-кит. залізниць, щоб передав управу тієї залізниць кит. функціонерам, виславому **Лі-Чун-Гуаном**. Коли **Бмханов** відмовив і сказав, що це порушення мундальського договору, його усунули зі становища, так як **Айсмонта**, заступника директора сх.-кит. залізниць. Іх місця зайняли китайці. Шефів служби руху і інших відділів усунули на приказ **Лі-Чун-Гуана** та заступили рос. білогвардійцями. На цій території сх.-кит. залізниць переводяться рейси в більш робітничих синдикальних і кооперативних організацій. Організації ці ограбляють. Арештували понад 200 робітників сх.-кит. залізниць. Рівночасно сконцентровано манджурські війська, які розставили азови цілого більшовицького кордону; викліпані вони по воєнному, 6 вістках, що віддали білогвардійцям, які китайська команда хоче перекинути на більшовицький бік, стаціонарні разом із манджурськими військами.

Трагічний польський лет.

Іздіковський згинув, Кубали ранений.

У суботу 13. липня із хвилі перед 5 год. відлетів з французького лет. майдану „**Ле Бурже**“ польський летун **Іздіковський** та **Кубали** літаком „**Марш**“ **Піасуський**“, щоб летіти до **Нью-Йорку**. **Іздіковський** сказав перед стартом представникові „**Юнайтед Прес**“: „Поблимо напевно та вістанемося до **Америку**“. **Іздіковський** піз на літак землю в **Вавель** для ам. польки. Рівночасно підлетів на фр. літак „**Знак запиту**“ фр. пілота **Костя** і **Бельот**. Вони заперили з **Азери** і прилетіли вже до **Франції**. Літак „**Марш**“ **Піасуський** впав у море біля острова **Гвадаль** (**Азери**).

Іздіковський згинув, **Кубали** ранений. Аг. **Раїтера** повідомля, що літак осів на **Гвадаль**, причому вибух мотора, наслідком чого згинув **Іздіковський** а **Кубали** був ранений. **Майора** **Іздіковського** поховали в неліт в год. 3. позад. **Кубали** в шпиталі.

Зі спортового життя.

Лігові змагання.

Львів, **Чорні**—**ЛКО**, 3:2 (2:2).
Варшава, **Варшавляни**—**Гарбаря** 4:3 (3:0).
Краків, **Висла**—**ІФП**, 2:1 (2:1).
Лодзь, **Туристи**—**Погонь**, 3:1 (0:1).
Кітовичі, **Рух**—**Польонія**, 2:1 (2:1).

Мистецтва **А-кляси**.

Львів, **Україна**—**Ревера** 6:1 (3:1).
Стрий, **Погонь** (**Стрий**)—**Ганова** (**Станислав**) 4:1.
Перемишль, **Польонія**—**Гасмонія** 4:1.

Україна-Ревера 6:1 (3:1).

Змагання цих дружин за мистецтво **А-кляси** закінчилися повною заслугою високоціфрованою перемогою **України**, чим українська дружина закріпила свою позицію в **А-клясі** остаточно. Гол для **України** стріляли: **Петрів** 3, **Кобзар** 2, **Борсук** 1. Одногого гола алобула **Ревера** з карного, зовсім неспушно подитованого суддю п. **Вістим**, що взагалі судивав велими сторонничо в користь **Ревери**. Однак і це не помогло; краща у всіх частиних українська дружина справилася зі своїм останнім в цьому сезоні протиником зовсім легко і засудила його на елімінаційні змагання з **жид. Гасмонєю** за удержання в **А-клясі**. Публіки, як на валаційний час, доволі, бо яких 1.200 душ. Ширше про ці змагання заєтра.

Мусоліні приїде до Лондону?

„**Дейлі Експрес**“ повідомля, що **Мусоліні** приїде до **Лондону**. Він цікавиться передовсім летунською виставою, яку небаром отворить у **Лондоні**.

Відкинули просьбу Троцького.

На засіданні палати громад міністр внутр. справ, відповідаючи на запит, сказав, що англійський уряд після докладного розглянення всіх обставин, постановив не дати **Троцькому** дозволу на приїзд до **Англії**.

Вибори в Фінляндії.

По дотеперішнім обрахункам вислідів виборів до **фінляндського** парламенту аграрна партія здобула 59 мандатів, соц.-демократи 59 м., партія єдинення 28, шведська надр. партія 23, комуністи 23, поступовці 7. Нема ще вислуду з одного округу, з якого вийде один кандидат.

Есперанто.

Не належимо до таких ентузіастів есперанто, як автор нижченазведених його уваг, уважаючи, що передусім якнайбільше наших людей повинно водолити живими західно-європейськими мовами, однак цілком погоджуємося з поглядом, що для цілей пропагандистичних, а інтересі загально-національному дежить присутність і українських делегатів на міжнародному конгресі есперантистів. Це повинно бути точкою амбіції самих уже наших есперантистів.

За пів місяця з уелх сторін світа відуться есперантисти до **Будапешту** на 21. асесвій конгрес, який буде тривати від 2. до 9. серпня ц. р. Про міжнародно мову есперанто не раз писалося у нашій пресі. Тепер есперантисти мають аманіфестувати перед цілим світом, що есперанто не є утопією і не вважати на всілякі перепони щораз більше почало опановувати світ. Деякі народи впровадили навчання мови есперанто в народних, середніх і високих школах, бо вони зрозуміли завдання есперанто. Есперанто є нейтральною мовою, воно не змішується до ніяких політичних, релігійних і партійних справ. Його завданням є бути світовою мовою, котра безпосередньо має причинитися до азійського, не лише словного, але й духовного порозуміння, помирить всі народи без шкоди якійнебудь азій і створити велику рідню. Есперантом пізнається життя інших народів, але крім цього при його помочі можна краще інформувати чужинців про наше.

Для кращої орієнтації агадаю останній 20. конгрес есперантистів в **Антверпені** (**Бельгія**), що відбувся м. р. на який відіслали 1.500 осіб-делегатів із всіх сторін світа. Але, на жаль, українців не мали асучинки на конгресі есперантистів.

„Slovansky Prehled“, sbornik pro poznání
politického, hospodarskeho, socialneho a kulturneho
zivota slovanskyh statu a narodů. Redaktor
Adolf Cerny. Число за червень.

Enlace - 11/10/2010